

Nummer 21 | 1. NOVEMBER 1937 | 86. Aargang

Vejen til Lykke

af Præsident Merrill D. Clayson.

»Menneskene er til, for at de kunde nyde Glæde«. Saaledes talte Profeten Lehi i Mormons Bog i fordums Tid. Aarhundreder senere sagde Profeten Josehp Smith: »Lykke er Formaalet og Hensigten med Livet, og den vil ogsaa blive Endemaalet derfor, hvis vi fortsætter paa den Sti, der fører til den, og denne Sti er Dyd, Retfærdighed, Trofasthed, Hellighed og Overholdelse af alle Guds Bud og Love. Ud fra dette vilde det da synes, at selve Formaalet med Menneskets Eksistens var Lykke.

Den blotte Kendsgerning, at Menneskeheden som et Hele er stærkt optaget af Kampen for Lykke, viser os Erkendelsen af dens Betydning. Der er delte Meninger om, hvorledes den kan opnaas — saa forskellige og modsatte som den menneskelige Natur selv. Mange Mennesker søger den direkte i det opsigtvækkende og sensationelle. De prøver at købe den for Penge. Glæde er for dem ikke Rekreation, Afvigelse eller Hvile. De ser ikke i disse Ting Midlet, men selve Enden derpaa. De bliver fornøjelsessyge. De tænker kun paa sig selv og deres personlige Tilfredsstillelse. De modtager kun, giver ikke. De vender tilbage fra deres Søgen efter Lykke tommere end nogensinde før og længere borte derfra, end da de begyndte.

At dømme efter mange Menneskers Tale og Handlinger synes det, som om Umoral betragtes som Vejen til Lykken. Kong David var en stor Mand og paa mange Maader en god

Mand. Han begærede Batseba, hans Næstes Hustru. Han fik det saledes arrangeret, at han fik hende. Saa kom Profeten Nathan til David og lod ham forstaa, hvilken Synd han hvde begaaet. I sin Anger og Sorg var han nødt til at indrømme: »Jeg har syndet.« Det, som han troede vilde bringe Glæde og Lykke, bragte ham kun Sorg og Elendighed. Hans Syn blev opladt, og han saa for sent, at umoralsk Opførsel fører Elendighed, Sorg og Vanære med sig.

Penge anses ofte for at være en Faktor ved Lykken. Naar Indflydelse maales ved Penge, kan den største Lykke aldrig blive Resultatet. Naar Penge bliver Endemaalet mere end Midlet dertil, vil Egenkærlighed og Ulykke følge. Naar Besiddelsen af Penge dræber Lysten i Mennesket til at vokse, opnaa noget og give dets Evner en Chance til at naa Modenhed, bliver den en Forbandelse. Salomon skabte sin Tids rigeste og mest straalende Kongedømme. Hans Rigdom overgik alle andre Kongers; men ikke destomindre døde han forladt af sit Folk, forkastet af Gud og som et højst ulykkeligt Menneske. Naar Penge bruges til at holde nogle faa i Luksus og Velvære og de store Masser i Trældom, vil fuldkommen Lykke aldrig eksistere.

For nogen Tid siden troede en ung Mand aabenbart, at det at kidnappe et Barn og forlange Løsepenge vilde bringe ham Lykke. Han bortførte Pigen, da hun var paa Vej fra Skole, sendte Truselsbreve til Faderen og udvekslede sidenhen Pigens Legeme i Stykker for Faderens Penge. Jagten paa ham, hans Anholdelse, Rettergangen og Dommen fulgte altsammen efter. Saaledes endte en rasende Søgen efter at opnaa Lykken paa umoralsk Maade.

Jeg sendte et Brev til ham i San Quentin Fængslet, fortalte ham, at jeg var interesseret i religiøs Opdragelse og Karakter-Uddannelse, og stillede ham følgende Spørgsmaal: Hvis De kunde give Verdens Ungdom et Budskab, der kunde frelse den fra et saa sørgeligt Endeligt, som De snart vil blive stillet overfor, hvad vilde De da sige? Nogle faa Timer før Henrettelsen skrev han til mig det sidste Budskab, han havde til sit Lands Ungdom.

»Kære Mr. Merrill Clayson: Hvis jeg kunde hæve min Røst til alle unge Mennesker med et Budskab, vilde det være: Følg Gud som gode Børn, vandrende i Kærlighed som ogsaa Kristus har elsket os.

Alt ondt og forbryderisk er Satans Værk. Bed deres unge om at bede dagligt og studere den hellige Skrift, saa at de ikke falder i Fristelse. Stor er de retfærdiges Belønning. Der er en Evighed af Glæde og et rigt Liv for hvert Menneske, som tror paa Jesus Kristus og holder hans Bud.

Min frygtelige Fortid har været Resultatet af at fornægte

Guds Naade og Godhed og leve imod Jesu Aand. Lad mit forfærdelige Eksempel vække unge Mennesker til at holde sig fast til den kristne Tro og Barmhjertighed.

Maa Gud velsigne Dem og Deres Ungdom.

Med Højagtelse

William Edward Hickmann.«

Det som han i Gaar troede vilde bringe ham Lykke, ser han tydeligt i Dag vil blot bringe ham Sorg.

Naar Mennesket selvisk søger efter Lykken for at tilfredsstille dets egne Lyster, vil Kaos og Ødelæggelse blive Resultatet. Naar det er hans Maal kun at tilfredsstille de kødelige Lyster og lave Idealer, følger Sorg og ikke Lykke.

Profeten Alma sagde, da han forsøgte at korrigere sin vanartede Søns Livssyn: »Ondskab var aldrig Lykken.« I dette Udtryk findes en stor filosofisk Sandhed. Hvis denne Udtalelse blev praktiseret, vilde den hæve Menneskeheden op fra Kaos og Sorg. Hvis alt dette ikke er Lykke, hvordan kan vi da definere den, og hvilken Sti fører da til den? Den defineres saaledes: »Sindets behagelige Tilstand, som er et Resultat af Sukces eller Opnaaelse af, hvad der anses for at være godt.«

Jesus sagde: »Guds Rige er indeni eder.« Akkurat paa samme Maade er Lykken et Produkt af det Indre. Lykken viser sig ikke alene, men ledsages af en opløftende Tanke eller fremadskridende Handling.

Naar Mennesket vælger og bruger Sandhedens Love, hvad der bringer ham de største Fordele, kommer Lykken. Jesus sagde: »I skal kende Sandheden, og Sandheden vil frigøre eder.« Sandheden har altid været Moder til Lykken, og Mormonismen omfatter al Sandhed. Den er ikke tilbagegaaende, men aktiv og opløftende. Digteren sagde: »Den er en rindende Strøm, ikke en stillestaaende Pøl.«

»Lykke er fuldstændig Sundhed,« forsikrer Dr. John A. Widtsoe os om i sin Bog: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Program. Det vilde omfatte Sundhed paa alle Omraader, fysisk Sundhed, mental Sundhed, social Sundhed og aandelig Sundhed. Et Menneske er maaske i Besiddelse af fysisk Sundhed, men ikke aandelig. Derfor, et Menneske kan være fysisk lykkelig og dog ikke nyde aandelig Lykke. Paa samme Maade kan Mennesker være mentalt lykkelige og mangle social Lykke.

Byder Mormonismen i sin Filosofi og arbejdende Organisationer sine Medlemmer Muligheder af fysisk, mental, social og aandelig Lykke? Fysisk Lykke er sandsynligvis den synligste af disse fire Former. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har altid lært, at det fysiske Legeme

og Aanden stod i nøje Forbindelse med hinanden, at Legemet er Sædet for Aanden, og at hver især kan fremme eller hindre Udviklingen af den anden. Den er blevet ledet og inspireret af meget af den ofte citerede Udtalelse: »Guds Aand kan ikke bo i et urent Tabernakel.« Den har derfor lagt stor Vægt paa den rette Pasning af Legemet.

Mormonismen har lært sine Medlemmer at leve maadeholdent: at spise rigtigt, sove godt, faa Rekreation og være flittige. I Februar 1833 gav Herren Joseph Smith Aabenbaringen om Visdomsordet. Denne Aabenbaring viser os i store Træk, hvad Føde, der er godt for Menneskets Sundhed, og ogsaa, hvad Mennesket skulde holde sig fra. Dette har været Kendemærket for de Sidste Dages Helliges Varetagelse af Legemet.

Som Bevis paa, at alt dette giver dets Folk storslaaet Sundhed, lad os vende os til Folkeforbundets Aarbog. Gennemsnitsdødeligheden for seks førende Nationer var 14 pr. Tusind, medens Dødeligheden blandt Mormonerne kun var 7,5 pr. Tusind.

Mental Udvikling har altid spillet en overordentlig stor Rolle for de Sidste Dages Hellige. Joseph Smiths Aabenbaringer sagde: »Studer og lær og bliv bekendt med alle gode Bøger.« Endvidere: »Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed.« »Guds Herlighed er Intelligens.« I Harmoni med disse guddommelige Sandheder har Kirken fortsat sin Vækst.

Stræben efter at opnaa den mest fuldkomne mentale Sundhed er karakteristisk for nye Medlemmer af Kirken saavel som for dem, der lever efter Mormonismens Bud. At være i Harmoni med Gud og deres Medmennesker giver Fred i Sjælen. Deres Kundskab om Forudtilværelsen, deres Forstaaelse af Livet her og deres Tro paa et Liv efter Døden gør dem tilfredse. Deres Tro og Vidnesbyrd om Evangeliet og dets frelsende Plan giver Hjertet Glæde, naar alt andet fejler. Ingen Lykke kunde attraas mere end denne.

Ungdomsforeningerne har som deres Maal Folkets sociale og aandelige Velbefindende. Alle Hjælpeorganisationerne har udmærkede Ting paa Programmet for Medlemmerne.

I Mormonismens hele sociale Program belæres Medlemmerne om den højeste moralske Standard i Forholdet mellem Kønnene. For dem er Umoral næst efter Mord. Hvis denne Moral-Standard blev almindelig, vilde Hjemmene, Kirkerne og Nationerne opnaa en Velstand, Udvikling og Lykke, som de endnu aldrig har drømt om.

Hvis vi ønsker Lykke, maa vi være i Besiddelse af Aandelighed. Præstedømmet, som er Guds Kraft overdraget til Mennesket til at handle i hans Sted paa Jorden, er Mor-

mon-Kirkens Grundvold. Gennem dette haves alle Nøglerne til aandelig Vækst og Velsignelser. Tro, Bøn, gode Gerninger og en Antagelse af Guds Plan opbygger Aandelighed. Tempelarbejde og dets Omsorg for universal Frelse forøger den aandelige Sundhed.

I hvert eneste Møde og i alle Organisationer i Kirken er der et fælles Maal: Opbygningen af aandelig Sundhed. Hvilken vidunderlig Filosofi og Program har de Sidste Dages Hellige ikke i Virksomhed for at opbygge fuldstændig Sundhed og saaledes fuldstændig Lykke.

Der er een endelig Prøve, som Mormonismen maa møde. Er den altruistisk? Jesus sagde: »Hver den, der mister sit Liv for min Skyld, han vil ogsaa finde det.« Et Menneske kan være i Besiddelse af mange Talenter og Evner; men dersom han bruger dem selvisk, kan fuldstændig Lykke aldrig blive hans. I Dag er der ca. 1800 Missionærer, der prædiker Kristi Evangelium paa deres egen Bekostning. De Sidste Dages Helliges aktive Politik er at give hver Person i Kirken Lejlighed til at arbejde og tjene deres Medmennesker uden Betaling. Deri ligger den store Hemmelighed ved Mormon-Kirkens Vækst. Og deri møder Kirken alle Krav til at bevise sin Evne til at give Medlemmerne fuldstændig Lykke.

Lykke er derfor fuldstændig Sundhed — den menneskelige Personligheds Uberørthed. Naar Mennesket bruger denne Sundhed til at vandre i Mesterens Spor for at tjene sine Medmennesker, opnaar han fuldstændig Lykke.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige viser Vejen. Den har ærligt fortjent Titlen: »Vejen til Lykke.«

Er Religion nødvendig?

Af Ældste William Ørum Pedersen.

I denne Tid, hvor Dagbladene hver Dag bringer den ene Verdenssensation efter den anden, gaar vi Mennesker rundt, rystende paa Hovedet, idet vi i vort Indre spørger: »Hvor længe vil dette blive ved? — Hvornaar kommer Verden for Alvor i Brand?« Og paa samme Tid er der mange af den ældre Generation, som undrende spørger: »Er Menneskene da virkelig ikke blevet bedre? Har de da ikke lært noget af svundne Tiders Erfaring?« — Hvad enten Menneskene har lært noget af svundne Tiders Erfaring eller ej, er det sikkert, at Verden er i Ulave. — Denne Tilstand har sikkert ogsaa foraarsaget, at mange religiøst indstillede Men-

nesker, har været svækket i deres Tro, som derved har gjort dem til lækre Bytter for Modstandere af al Religion, og disse vil da ofte stille det Spørgsmaal, der for Tiden synes meget aktuelt, nemlig: *Er Religion nødvendig?*

Hvis jeg i disse mine Betragtninger kunne formaa at overbevise en og anden — som netop vaklede med Hensyn til dette Spørgsmaal — saaledes at al Tvivl blev jaget paa Flugt, har denne Artikel naaet sit Maal.

Vi, som har været velsignet med en fuld og fast Overbevisning om en Religions Nødvendighed, mangler desværre altfor ofte den Begejstring, som vi burde være besjælet af, til at vise vor Næste, hvor herligt Livet er at leve, naar en Religions Idealer bliver Grundvolden for vort Livs Opbyggelse. Vor aandelige Tilstand synes ofte at kunne sidestilles med Folket, som levede paa Profeten Elias' Tid. — I 1. Kong. Bog 18. Kap. faar man et tydelige Billede af Situationen, Folket har forladt den Gud, som altid har hjulpet og stadig vil hjælpe sine trofaste Børn, de er begyndt at dyrke og tilbede Afguden Baal. Bemærk Elias' Ord: »*Hvor længe ville I halte til begge Sider? dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er det, saa vandrer efter ham.*« (1. Kong. 18 : 21.)

Om du, min kære Læser, overvejer disse Ord nøje, og om du — i dit eget Indre — vil betragte din egen Stilling med Hensyn til samme Udtalelse, tror jeg, at du — ligesom jeg — kommer til det Resultat, at du jo netop mangler Begejstringens hellige Ild, saa om jeg herigennem ogsaa kunde vække nogle af mine overbeviste Læsere af deres aandelige Dvale til begejstret Aktivitet, vil det i sig selv bære rig Frugt.

Tilbage til Spørgsmaalet:

ER RELIGION NØDVENDIG?

Tillad mig at stille et Par Spørgsmaal: »Hvorfor gø'r Hunde? Hvorfor mjaver Katte? Hvorfor flyver Fugle, eller hvorfor bygger de Rede? Hvorfor har Træer Blade? Hvorfor græder eller ler et lille Barn?« — Alle disse og mange andre lignende filosofiske Spørgsmaal, finder du maaske mærkelige for ikke at sige taabelige, men naar jeg dog stiller disse Spørgsmaal, er det fordi Svaret paa dem bliver det samme som Svaret vilde blive paa Spørgsmaalet: »Hvorfor er Religion nødvendig?« — Naar de førnævnte Spørgsmaal bliver stillet, svarer du i hvert enkelt Tilfælde, at *det ligger i Naturen,* og derfor vil man ogsaa sige, at naar et Menneske er religiøs, er det fordi *det ligger i Naturen.* — Hvorfor? — Netop fordi vi Mennesker er Guds Børn, han er vore Aanders Fader, ligesom Paulus saa træffende siger i sit Brev til Romerne: »Aanden selv vidner med vor Aand,

at vi ere Guds Børn. Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham.« (8 : 16, 17.)

Derfor er det ganske naturligt for os Mennesker at have en Religion, ja, uden den, vilde Livet synes tomt og indholdsløst.

Mit andet Svar paa dette store Spørgsmaal er, at en Religion er nødvendig, fordi den giver den bedste Forklaring paa Skabelsen, som er antagelig og tilfredsstillende. Naar vi ser et Kunstværk af en eller anden Art, vil vor første Bemærkning være: »Hvem er Skaberen af dette Kunstværk?« Vi ved, at bag alt saadant findes der en Skaber. Tager jeg f. Eks. Telefonen og lytter til den, er den Resultatet af Graham Bell og andres Opfindelse, tænder jeg Lyset, ved jeg, at det er Resultatet af en andens Opfindelser, og saaledes kunde jeg nævne alle de store og vidunderlige tekniske Fremskridt, der har fundet Sted i Tidens Løb, men det er tilstrækkeligt med at sige, at bag alt dette forventer vi — og vi finder det ogsaa — at der er en Organisator og Skaber. Naar dette er Tilfældet i den tekniske Verden, hvor meget mere skulde det saa ikke være Tilfældet i hele Universet.

Menneskehedens Opnaaelser har været store og vidunderlige — vi har formaaet at skabe mange Ting, som giver os større Mulighed for, at vi »kan nyde Glæde«. Vi glemmer desværre altfor ofte, hvem der er Giveren af alt dette, hvorfra Inspirationen kommer, vi tænker maaske med Stolthed over, hvad *vi* har skabt, men naar vi saa af og til kommer til at betragte den store og herlige Natur — kommer til at forstaa, at trods vore store Skaberværker, trods vor store Magt over visse Dele af Universet, er vi ikke en Gang i Stand til at skabe *blot et lille bitte Græsstraa,* og naar vi begynder at indse dette, aabenbarer Naturen sig for os skønnere end nogensinde før. Da er det, som begynder vi at indse, at vi — trods alt — alligevel er intet, og saa bliver vi ydmyge, indser at vi er *smaa,* skrøbelige Væsener, og da bøjer vi Hovedet og i al Oprigtighed opsender vi en Bøn til den mægtigste af de mægtige, han som altid glæder sig, naar en af hans Børn kommer til ham, vi beder ham tilgive os vore Synder, tilgive at vi en Tid ikke tænkte paa ham, paa Grund af vor Glæde over os selv. — I saadanne Stunder er det, at vi rigtigt føler, at vi er i Kontakt med ham, og da lyder mit tredie Svar paa Spørgsmaalet, om Religion er nødvendig, det Svar, som endnu ringer for mine Øren: »Kun Gud kan gøre alt dette muligt.«

Det er saadanne Stunder, som bliver de bedste og herligste Minder at tænke tilbage paa, det er disse, som i Prø-

velsens Time giver én Glæde og Trøst, saaledes at Livets Kamp kan kæmpes til Ende.

Naar vi føler saaledes, faar Livet Indhold, og da er vore Forsæt altid kun at vælge det gode, men efterhaanden som vi saa kommer sammen med vore Bekendte, er der Fare for, at vi atter mister Begejstringen og bliver ligegyldige. — For dog at være beskyttet for denne Fare, vil det være udmærket stadig at have dette Spørgsmaal for Øje: »Hvad er dit Maal?« thi da vil Fremgang og Aktivitet være sikret.

Nu er der imidlertid ingen Tvivl om, at der vil blive stillet andre Spørgsmaal nemlig: »Hvorledes skal vi naa vore Maal? og hvilke Idealer skal vi danne?«

Da Jesus vandrede her paa Jorden, gav han det mest fuldkomne Svar paa disse Spørgsmaal, da han sagde:

»Jeg er Vejen, Sandheden og Livet, der kommer ingen til Faderen uden ved mig,« og i Johannes Evangelium 10 : 9 findes en anden Bemærkning desangaaende: »Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde.«

Der er ingen Tvivl om, at Kristus — ved at anmode os om at følge hans Eksempel — gav den bedste Vejledning, som kunde gives. — Om vi altid lader Kristus, hans Liv og hans Gerninger være vor Vejledning, vort Ideal, er der ingen Fare for os; thi han vil aldrig skuffe os i vore Bestræbelser, hvorimod der er altfor stor Fare for dette, om vort Ideal er en god Ven eller lignende. Persontilbedelse er noget af det farligste for et Menneske, da hans Skuffelse vil være altfor stor, naar man opdager, at Vedkommende, trods alt, var et skrøbeligt Væsen med Fejl. Naar jeg omtaler dette, skyldes det, at jeg — i min Missionstid — har set, hvorledes Mænd og Kvinder i Tillid til andre Mænd har kæmpet aktivt for den Sag, som disse Mænd ledede, men da det konstateredes, at disse — trods god Vilje — var Mennesker med Fejl, bristede deres Venners Illusion, og dette foraarsagede, at disse — som før arbejdede paa Grund af Persontilbedelse — ophørte at være aktive.

Da Jesus viste os Vejen til evig Lykke er det værd og nødvendigt at have en Religion, fordi den viser os den Sti, vi skal betræde for at naa dette Maal, og fordi den stadig opmuntrer os til at naa det.

Mit fjerde Svar paa det store Spørgsmaal: »Er Religion nødvendig?« er dette: »Kraften i Religion ligger i den gyldne Regel: »Er jeg min Broders Vogter? Svaret er et tydeligt: »Ja, du er og bør altid være din Broders Vogter, altid drage Omsorg for, at han ikke lider Nød. Alle ønsker vi

sikkert at praktisere en ren og ubesmittet Gudsdyrkelse, men hvad anser Gud i Virkeligheden for at være en ren og ubesmittet Gudsdyrkelse? — Det bedste Svar paa dette Spørgsmaal findes uden al Tvivl i Jakobs Brev, hvor han taler til de omvendte af de tolv Stammer som følger:

»En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden.« (1 : 27.)

Nogen bedre Vejledning kunde vi vel ikke faa, og om alle vore Bestræbelser vil gaa ud paa at bringe vor Gudsdyrkelse paa et saa højt Niveau, vil vi ogsaa kunne sige som David: »Herren er mit Lys og min Frelse, for hvem skal jeg frygte? Herren er mit Livs Værn, for hvem skal jeg ræddes.« (Psalme 27:1.) Intet Under, at David var en Guds Mand med en saadan Tillid, som han her lagde for Dagen.

Som mit sidste Argument for en Religions Nødvendighed, vil jeg citere nogle betydningsfulde Mænds Udtalelser desangaaende, da disse — trods verdslig Magt og Popularitet — har anerkendt, at naar alt kom til alt, var en Religion, en Tro paa en Gud af største Betydning for deres Liv.

Den velkendte engelske Politiker, William Gladstone, udtalte ved en vis Lejlighed:

»Det er farligt for en ung Mand at begynde Livet uden en Tro paa Gud. Jo stærkere denne Tro er, des større Sukces og Lykke vil han have i Livet.«

Blandt Verdens Hærførere er der vel næppe nogen, som har opnaaet en større Glorie end George Washington. Trods den Kendsgerning, at han er anerkendt for at være en af Verdens største og mest modige Hærførere, siger han selv, at han aldrig havde været i Stand til at gennemføre den store Krig uden Guds Hjælp. En Gang, en Vinter, da alle hans Soldater var ved at fryse og sulte ihjel, var der Fare for, at der vilde blive Oprør i Hæren; — da en af Officererne opdagede Faren, besluttede han sig til, at ville fortælle Generalen det. — Han begav sig over mod Generalens Telt, men *der* mødte ham et sælsomt Syn, — han stod stille, bøjede Hovedet ærbødigt og lyttede. — Den mægtige General laa der paa Knæ, bedende til sin Gud om at hjælpe ham, saaledes at han kunde give hans Soldater nogen Mad, og saa han med dem kunde bringe Folket den Frihed, de ønskede. Denne store Tro gjorde et mægtigt Indtryk paa Officeren, og han gik tilbage og fortalte Soldaterne om hans Oplevelse, og dette resulterede i, at alle besluttede at kæmpe loyalt med deres mægtige General, til Sejren var vundet.

Da Senatet i Amerika var samlet for at affatte Uafhængighedserklæringen, saa det en Tid ud til, at Senatorerne skulde skilles uden at naa til Enighed angaaende dens Affatning. Da rejste den 84aarige, affældige Olding, Benjamin Franklin sig og sagde: »Mine Herrer, det ser ud til, at vi i Dag skal skilles uden at naa at faa affattet den Uafhængighedserklæring, som vi nu saa længe har kæmpet for. Men, mine Herrer, Senatorer, hvorledes er det fat med os, siden vi har glemt at bede vor Gud om Hjælp og Bistand. I, mine Herrer, husker sikkert alle, hvorledes vi tidligere har bedt Gud om Inspiration og Visdom til at udføre vort ansvarsfulde Arbejde, og I ved ogsaa, hvor naadefuldt han har besvaret vore Bønner. Hvorfor har vi glemt at takke ham for hans Hjælp? og hvorfor har vi glemt at bede ham om stadig at hjælpe os?«

Denne Tale var bestemt og utvetydig, og der er ingen Tvivl om, at D'Herrer Senatorer lærte deres Lektie, for siden den Tid har Senatet aldrig været aabnet, før der var holdt Bøn. — Om vore Regenter og Politikere ogsaa benyttede denne Fremgangsmaade, vilde Verden ikke se saaledes ud, som den gør. Det er sikkert meget faa blandt disse, som kan sidestilles med Abraham Lincoln, Amerikas forhenværende Præsident, naar det angaar Trosforholdet til Gud. Hør ham sige: »Jeg har Tro paa, at den almægtige har sine Planer, og vil udarbejde dem. *Jeg har altid modtaget Raad fra ham.*«

Lad os til Slut betragte den Kvinde, som lige har mistet sin Mand, komme hjem til sine smaa Børn efter Begravelsen og hør hende triumfere over Fortvivlelse ved at sige:

»Jeg kan stadigvæk have Tro og Tillid til Gud. Med hans Velsignelse vil jeg opdrage vore Børn, saaledes at de vil forblive vores i al Evighed.«

Tusinder af Sjæle har fundet Trøst paa lignende Maade, og bærer lige saa store og kraftige Vidnesbyrd. Om du spørger en af disse: »Hvorfor have en Religion?« vil Svaret uden Tøven straks blive: »Jo, for den lærer, at den store Sorg, at miste nogle, man har kær, ikke er uoverkommelig ved Tanken om en herlig Opstandelse og Møde med vore kære.«

I det foregaaende har jeg forsøgt at se en Religions Betydning og Nødvendighed for Menneskeheden. Jeg haaber, at en og anden Modstander af Religion har faaet en anden Anskuelse, og at enkelte ved denne Artikel er kommet til at vurdere deres Religion mere.

Lad Elias' Ord atter lyde med Eftertryk til os:

»Hvor længe ville I halte til begge Sider? dersom Herren

er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er det saa vandrer efter ham.«

Tiden er kostbar — lad os derfor benytte den paa den rette Maade:

»Lad os holde ud i vor Kamp imod al Synd,
at naar hjem vi naar, vi kan finde vor Løn,
i vor Kamp for Ret lad os drage Sværd,
det stærke Sandheds Sværd!
Fremad, modig, selv om Fjendens Hær er stor.
Vi vil vinde Sejr, *thi med Gud vi alt formaar,*
Vi vil trodse Synd og mod det onde føre Krig,
og til Gud vor Fader kær, vi vil alene fæste Lid.«

Sæden blev saaet.

Af Missionspræsident Joseph Jacobs.

Medens jeg sejlede fra Triest i Italien til Beirut, var min Køje-Kammerat en ung Mand, som boede i Iraq. Han havde i de tre sidste Aar studeret ved Columbia-Universitetet i New York som Stipendiat fra sit Lands Regering og var nu paa Vej hjem for at stille sine Evner til Disposition for Regeringen, for at hjælpe med til at opbygge Landet. Han havde taget sin Embedseksamen og var nu ved at udarbejde sin Doktorafhandling. Under sit Ophold i New York delte han Værelse med en hjemvendt Mormonmissionær fra Farmington, Utah.

At lære ved Eksemplet.

Paa deres Frugter skal I kende dem, er en bibelsk Lærdom, som ofte citeres og kraftigt illustreres ved nærværende Artikel. Mormoner er kendt i mange Lande for deres Afholdenhed fra Alkohol, Tobak, Te og Kaffe, som lært i Visdomsordet, guddommeligt aabenbaret til Profeten Joseph Smith. Præsident Jacobs, Forfatteren af Artiklen, blev fornylig kaldet til at præsidere over Missionen i Palæstina, og den Begivenhed, som skildres, fandt Sted paa Rejsen dertil.

Medens jeg talte med denne Iraq-Borger, stillede han mig overfor det fælles Pasord i Alverdens Venskab — den uundgaaelige Pakke Cigaretter — og tilbød mig en. Men før jeg kunde takke ham for den tilbudte Cigaret og sige Nej Tak, trak han hurtigt Pakken tilbage med mange Und-

skyldninger, idet han sagde, at han havde lært af sin Kammerat i New York, at vi Mormoner ikke ryger og at vi ikke rører alkoholiske Drikke under nogen Form og heller ikke drikker Kaffe eller Te. Han indrømmede, at det var klogt af mig ikke at bruge den Slags Ting, og at han vilde ønske han ikke brugte dem.

Jeg mindedes Mesterens Ord til Disciplene, at de skulde lade deres Lys skinne saaledes, at Verden kunde se det og paa den Maade herliggøre deres Fader i Himmelen.

Her var et konkret Eksempel, hvor et Medlem af min Kirke, der gennem sit Eksempel havde lært denne unge Mand fra det gamle Babylon, (for det er hvor Iraq er) at vi har en højere Opfattelse af Moral, at vi praktiserer vore Lærdomme, og at vore Lærdomme er saa gode, at han vilde ønske han kunde følge dem.

Den hjemvendte Missionær fra Farmington vidste ikke, at hans Studiekammerat vilde faa et saadant Indtryk af Mormon-Lærdommene, at en anden Mormonmissionær i Adriaterhavet vilde se Resultaterne af stille Undervisning ved Eksemplet. Handling er langt mere virkningsfuld end Ord. Vi ved aldrig, hvor eller hvornaar vore Handlinger vil bære Frugt. Paa de mest usandsynlige Steder og til de mærkeligste Tider vil vi maaske se Resultatet af vore Handlinger og Ord.

Som Medlemmer af Kirken lad hver Mand, Kvinde og Barn drage Fordel af enhver tilbudt Lejlighed til at sætte et godt Eksempel. Men forvent ikke, at Resultaterne skal komme øjeblikkeligt. De vil komme. Landmanden, som planter sin Sæd i Jorden, ved ikke, hvor hvert enkelt Frø falder, men han ved han har saaet. Og naar Tiden kommer, vil Høsten kunne tages ind, men Landmanden ved heller ikke, hvilket Frø frembragte det bestemte Stykke Korn, men han ved alligevel, at Sæden blev saaet, og til sin Tid frembragte den Resultater. Paa samme Maade vil vore Handlinger maaske ikke vise individuelle Resultater, men deres samlede Virkning vil frembringe Resultater, akkurat som Landmandens Sæd.

Redaktionelt.

Hilsen til „Stjernen"s Læsere.

Det er os en stor Glæde at være i Danmark, og vi sender Søskende og Venner overalt i Missionen vore hjerteligste Hilsener og bedste Ønsker. Vi haaber, at Den danske Mission fortsat maa have Fremgang, at Herrens Værk maa trænge ud til endnu videre Kredse. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan give Menneskeheden det største af alt: Jesu Kristi sande Evangelium, hvorigennem Adgangen til sand og evig Lykke staar enhver aaben.

Vi bringer eder Hilsener fra det første Præsidentskab; Præsident Grant tænker stadig med Taknemmelighed paa de dejlige Dage, han tilbragte i Danmark i Sommer. De forhenværende Missionspræsidenter Joseph L. Petersen og Holger M. Larsen bad os ligeledes hilse Søskende og Venner. Talrige forhenværende Missionærer sender ogsaa deres hjerteligste Hilsener. De tænker alle med Taknemmelighed tilbage paa deres Missionstid og har ofte deres Venner herovre i deres Tanker.

Vi haaber, at vi i Tiden, der kommer, vil faa Lejlighed til at hilse paa alle Søskende, selv dem, der bor langt uden for de organiserede Grene.

Vi takker eder af vort ganske Hjerte for den Venlighed, vi allerede har mødt. Vi skal aldrig glemme Modtagelsen Søndag Aften i København; den rørte os dybt. Vi er her for at hjælpe og tjene eder, og vi haaber inderligt, at Herrens Værk maa sætte sine Spor i det danske Folk. Som Medlemmer af Guds Kirke har vi intet at frygte, thi vi har Sandheden, som vil føre os tilbage til vor himmelske Fader, dersom vi efterlever hans Befalinger.

Vi beder, at Herren vil velsigne os alle i Den danske Mission, at hans Aand maa være udgydt over os. Lad os hjælpe og støtte hinanden.

Endnu en Gang sender vi alle vore bedste Ønsker og Tanker.

Eders Søskende og Venner
Mark B. og Gertrude R. Garff.

Nadverens Hellighed.

Efter min Mening er Nadvermødet det helligste af alle Kirkens Møder. Naar jeg tænker paa Frelserens Sammenkomst med Apostlene hin mindeværdige Aften, da han indførte Nadveren, naar jeg tænker paa den højtidelige Lejlighed, fyldes mit Hjerte med Ømhed. Jeg anser den Sammenkomst for en af de vidunderligste og højtideligste siden Verdens Skabelse. Der lærte Frelseren dem om sin kommende trange Tid, som de slet ikke kunde fatte. Han fortalte dem tydeligt om sin Død, og at hans Blod vilde blive udgydt, og dette blev sagt i selve de sidste Timer af hans Dødskamp for Verdens Synder. Det var en meget højtidelig Lejlighed; dér blev Nadveren indstiftet og Disciplene fik Befaling til ofte at mødes og mindes Jesu Kristi Lidelse og Død, for hans Offer var for at forløse Verden. Han var ved at paatage sig Ansvaret for Betalingen af den Gæld, der var bragt over Verden gennem Faldet, at Menneskene kunde blive forløst fra Døden. Han havde lært Folket, at han maatte løftes op, saa at han kunde drage alle Mennesker til sig, og at alle, der vilde omvende sig og tro paa ham og holde hans Befalinger, ikke skulde lide, for han vilde tage deres Synder paa sig.

Vi er blevet anmodet om at mindes denne store Begivenhed og stadig holde den i Erindring. Af denne Grund kaldes vi sammen en Gang om Ugen for at tage Del i disse Ting, vidnende at vi erindrer Herren, at vi er villige til at paatage os hans Navn, og at vi vil holde hans Befalinger. Denne Pagt bliver vi bedt om at forny hver Uge, og vi kan ikke beholde Guds Aand, hvis vi ikke bestandig lever efter hans Bud og Befalinger. Dersom vi elsker Herren, vil vi være til Stede ved disse Møder med en Tilbedelsens Aand og Bøn i vore Hjerter, erindrende Herren og den Pagt, vi skal forny hver Uge gennem Nadveren, som han har forlangt af os.

Joseph Fielding Smith.

Efteraarskonferencerne.

Paa Grund af Præsidentskiftet er Efteraarskonferencerne sat noget senere end sædvanligt. Naar disse Linier læses vil Københavns Distrikt allerede have afholdt sin Kon-

ference i Dagene fra 22. til 25. Oktober incl. De øvrige Distrikter vil afholde deres som følger:

Aarhus: 29. Oktober—1. November.
Esbjerg: 5. November—8. November.
Aalborg: 12. November—15. November.
Odense: 19. November—22. November.

Vi haaber, at der maa blive udført et stort Forarbejde, saa at Konferencerne maa blive velbesøgte.

Mark B. Garff
Missionspræsident.

Fra Missionsmarken.

AARHUS: Fredag den 17. September afholdt Søndagsskolen i Aarhus en Fest for Søndagsskolens Børn med Forældre og Venner. Der aabnedes med Salmen: Der er Skønhed her paa Jord og Bøn ved Knud Olsen, 1. Klasse, hvorefter: Jeg tjener Gud mens jeg er ung, blev afsunget. Søndagsskolens Forstander, Ældste Richard Nielsen bød derpaa Velkommen i en vel tilrettelagt Tale, hvorpaa Tiden blev overgivet til Marie Jensen, Aftenens muntre Conferencier, der begyndte med selv at recitere Wessels: Smeden og Bageren, og dermed viste, at hun trods sin unge Alder ikke alene mestrer de alvorlige Recitationer, men ogsaa ejer et frodigt Lune. Lilli Laier og Karen Møller sang derpaa 10 smaa Niggerdrenge, assisteret af 10 Elever i 1. Klasse, og det muntre sorte Ensemble høstede velfortjent Bifald. Str. Olga Møller reciterede derpaa en af Ældste Richard Nielsen forfattet Recitation: Minder; hele 1. Klasse under Lærerinde, Str. Lilli Laiers Ledelse assisterede, og dannede et nydeligt Tableau omkring den veludførte smukke Recitation. Derefter fulgte en Deklamation ved Anne Olsen, 2. Klasse, og Primary Sangen af en Pigekvartet. Missionær Olsen spillede en Klaversolo som Indledning til et lille Skuespil: Tanketransmission, spillet af John Matthiasen, Marie Jensen, Ulla Larsen, Ragna Holme og Inga Laier, og Str. Carla Larsen havde faaet et rigtigt pænt Resultat ud af sin Instruktion med de unge Kræfter. En Pause, hvori Ispinde og Chokolade uddeltes til Børnene og de Voksne delikaterede sig med forskellige Desserter, var en velanbragt Afbrydelse i det fyldige Program, der fortsattes med, at Br. Peter Olsen med vanligt Lune og i et aldeles vanvittigt Kostume sang Jim og jeg; han gjorde som sædvanlig stormende Lykke. Som Rosinen i Pølseenden var der en Overraskelse, idet Søndagsskolens nystartede Børnekor (17 Stemmer) debuterede efter kun 5 Prøver. Str. Carla Larsen, hvis sprudlende Lune og gnistrende Temperament vi ofte har iagttaget ,naar hun har været fremme i Sang, Skuespil og som Instruktrice, viste her atter en ny Side af hendes kunstneriske Evner, idet hun med kraftig Haand og sikker musikalsk Ledelse, førte Børnekoret frem til en rigtig pæn Præstation, og hvis hun holder hvad Debut'en lovede, vil hun og Koret høste megen Glæde af deres Samarbejde i Fremtiden.

Der afsluttedes med: Der er yndigt Land, og Primary-Bønnen ved Gunnar Jensen, 1. Kl. En vellykket Fest, som Arrangørerne havde megen Glæde af.
Tilstede: 71 Børn og 61 voksne, ialt 132.

Mandag den 30. August arrangerede Kvindelig Hjælpeforening i Aarhus en lille Festlighed for deres afgaaede Bestyrelse.
Strne. Thomassen, Poula Jensen, Anna Rasmussen og Eli Wohlert Nielsen.
Ved det veldækkede Fællesbord samledes Kvdl. Hjlpf. og det til Festen indbudte Præstedømme. Der indlededes med en Tale af Str. Ane Larsen og en meget smuk Deklamation af Str. Lilli Laier, hvorefter Str. Cathrine Jacobsen og Grenforstander Armand W. Schade havde Ordet. Meget smukt sang en Damekvartet, Strne. Eli og Grethe Wohlert Nielsen, Lilly Jensen og Gerda Jensen: Jeg vil gaa, hvor du sender mig hen.
Distriktspræsident Enoch Thorne takkede den afgaaede Bestyrelse, hvorpaa Ordet blev givet frit.
Br. Tage H. Møller talte muntert over Kvindelig Hjælpeforening, Mad, Drikke og Penge, Str. Anna Rasmussen talte alvorsfuldt og smukt og mindedes de Baand, der knyttedes ved Samarbejdet indenfor en saadan Organisations Bestyrelse, gav et Par velmente Advarsler og takkede for alt godt. Str. Poula Jensen takkede paa Kredslærerindernes Vegne. Ældste Frede Thomsen talte om Pligt og Ansvar. Den stemningsfulde Sammenkomst sluttede med Salmen: Priser Profeten og Bøn ved Str. Anna Nielsen.

KØBENHAVN. Den 13. Oktober 1937 afholdt Københavns Distrikt en meget vellykket Afskedsfest for Præsident Alma L. Petersen og Familie. Festen indlededes med en Banket, hvori deltog ca. 200 Personer. Det var et festligt Syn at se ud over den festligt pyntede Sal med de smukke Borde. Arrangementet af den store Banket tjener i allerhøjeste Grad Den kvindelige Hjælpeforening til Ære, der hjulpet af nogle unge bidrog til Aftenens store Sukces.
Præsidentparret fik overrakt flere værdifulde Gaver, som de rørt takkede for. Stemningen var vemodig; Forsamlingen tænkte med Taknemmelighed paa Præsidentfamiliens Indsats i Missionen. — Efter Banketten var der Underholdning af forskellig Art. Alt i alt blev det en uforglemmelig Aften, som Deltagerne vil mindes med Glæde.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.
Ansvarshavende Redaktør: *Mark B. Garff,*
Priorvej 12, København F.
Medredaktør: *Orson B. West,*
Priorvej 12, København F.
Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D